

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"ב
מבעל תפילה (9)
גליון 80

שבת שלום קוראים יקרים

לכַּטַח בַּחֲסֵדוֹ ית' תַּמִּיד" (ליקוטי הלכות נחלות ד'). וְאִיךָ
מִתְחַזְּקִים בַּתְּפִלָּה? כְּשֶׁמְחַזְּקִים אֶת הָאֲמוּנָה בְּתוֹכְנוּ שְׂכַל
תְּפִלָּה פּוֹעֵלֶת! "אֵינִי שׁוֹם תְּפִלָּה לְרִיק ח"ו רַק כָּל תְּפִלָּה וְתְּפִלָּה
עוֹשֶׂה רָשָׁם" (שם).

כִּי הַבַּעַל דָּבַר מִתְגַּבֵּר עַל זֶה בְּיֹתֵר, וְנוֹתֵן בְּתוֹכְנוּ אֶת
הַהֲרַגְשָׁה שֶׁאֲנַחְנוּ מִתְּפַלְּלִים וּמְבַקְשִׁים וְשׁוֹם דָּבַר לֹא
קוֹרֵה... "בְּכָל יוֹם אֲנַחְנוּ צוֹעֲקִים אֵלָיו וְאֵינֶם נוֹשְׁעִים, וַיֵּשׁ
מֵעַמּוּנוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שְׂטוּעִים, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּלִבָּם, שְׂכַל הַתְּפִלוֹת הֵם
לְרִיק..." (ליקו"מ ב'). כָּל עֲנִינּוּ זֶה לְהַחֲלִישׁ אוֹתְנוּ שֶׁלֹּא
נִתְּפַלֵּל, שֶׁנִּפְעַל בְּכָל הַדְּרָכִים, וְנַעֲשֶׂה אֶת כָּל
הַהֲשַׁתְּדָּלִיּוֹת, רַק לֹא תְּפִלָּה ח"ו... אֲךָ הַצְּדִיק כָּל עֲנִינּוּ הוּא
לְהַפֵּךְ, לְעוֹרֵר אֶת לְבַבְנוּ לְתְּפִלָּה, הוּא קוֹרֵא לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד, תְּתַפַּלֵּל, תְּתַפַּלֵּל, גַּם אִם נִרְאֶה לָךְ שֶׁאַתָּה לֹא פּוֹעֵל,
תִּתְחַזֵּק וְתִאֲמִין שֶׁאַתָּה בּוֹדֵאי פּוֹעֵל הַרְבֵּה. כָּל תְּפִלָּה הִכִּי
קִטְנָה שְׁלָךְ פּוֹעֵלֶת!

הַצְּדִיק אוֹסֵף אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת שְׁלָנוּ, אֵלּוּ הַפְּשׁוּטוֹת
וְהַתְּמִימוֹת, וּמַעֲלָה וּמַקִּים אוֹתָן, וּמִתְקַן בָּהֶן אֶת כָּל
הָעוֹלָם! עַד שֶׁיִּתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שֵׁם ה', וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם
יַעֲזְבוּ אֶת תְּאוּתֵיהֶם וְדַרְכֵיהֶם הַנְּבוֹכוֹת, וְיִקְרְאוּ כָּלֵם
בְּשֵׁם ה', וְנִזְכָּה לְרִאוֹת בְּעֵינֵינוּ אִיךָ שֶׁ"הַמַּלְאָךְ הַנִּלְמָד בַּכֹּפֶה
וְכָל הָעוֹלָם שָׁבוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעִסְקוּ רַק בְּתוֹרָה וְתְּפִלָּה
וְתִשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים אֲמִן".

שבת שלום ומברך!

הַבַּעַל תְּפִלָּה הַקְּדוֹשׁ יוֹצֵא לְדַרְךָ עִם הַגְּבוּר וְהַמְּנָה עַל
הָאוֹצְרוֹת כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת
לְתַקּוּנָם. טָרֵם צֵאתוֹ הוּא אוֹסֵף אֶת אֲנָשָׁיו שֶׁהוֹצִיא אֶל
מַחוּץ לְיִשׁוּב, "וְצוּנָה הַבַּעַל-תְּפִלָּה לְאֲנָשִׁים שְׁלוֹ שִׁיתְּפַלְלוּ עַל
זֶה שִׁיִּצְלִיחַ הַשֵּׁם דְּרָכָם, שִׁיִּזְכּוּ לְמִצְוַת הַמַּלְאָךְ עִם אֲנָשָׁיו הַנִּלְמָד".
יֵשׁ כָּאֵן לְמוֹד חָשׁוּב מְאֹד, כִּי לְמֵרוֹת שֶׁהַבַּעַל תְּפִלָּה הִיָּה
צְדִיק מְפִלָּא, וְהוּא יוֹצֵא יַחַד עִם שְׁנֵי שָׂרֵי מְלוּכָה שְׁגָם הֵם
הֵיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה מְאֹד, אֵף עַל פִּי כֵן הוּא
מְבַקֵּשׁ מֵאֲנָשָׁיו שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם.

הַצְּדִיק צְרִיךְ אֶת הַתְּפִלוֹת שְׁלָנוּ, לְמֵרוֹת שֶׁהֵן לְפַעֲמִים
נִרְאוֹת בְּעֵינֵינוּ פְּשׁוּטוֹת, מְבַלְבְּלוֹת, חֲסֵרוֹת סֹדֵר וְצוּרָה.
אֲךָ הַצְּדִיק שְׂכַל עֲנִינּוּ הוּא "תְּפִלָּה" - הוּא בְּכַחוּ הַגְּדוֹל
עוֹשֶׂה מִהַתְּפִלוֹת שְׁלָנוּ דְּבָרִים גְּדוֹלִים. כִּי "בְּאֵמֶת כָּל
הַתְּפִלוֹת - הַצְּדִיקִים שׁוֹכְלֵ דוֹר וְדוֹר, הֵם מַעֲלִים אוֹתָם, וּמַקִּימִים
אוֹתָם". (ליקו"מ ב') כָּל תְּפִלָּה שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהּ
חֵלֶק בְּתַקּוּן הָעוֹלָם, לְכֵן הַצְּדִיק מְבַקֵּשׁ מֵאֲתָנוּ רַק דָּבַר
אֶחָד: תְּתַפַּלְלוּ! תְּבַקְשׁוּ! אֲנִי הוֹלֵךְ לַעֲסִק בְּתַקּוּנְכֶם
וּבְתַקּוּן כָּל הָעוֹלָם, אֲךָ אַתֶּם תִּלְכוּ בְּדַרְךָ שֶׁאֲנִי מְלַמֵּד
אַתְכֶם תַּמִּיד. "כִּי תַמִּיד הִיָּה הַבַּעַל-תְּפִלָּה מִתְּפַלֵּל עַל זֶה, וְהִיָּה
מִצְוָה לְאֲנָשָׁיו וְהִיָּה מִתְקַן לָהֶם תְּפִלוֹת שִׁיתְּפַלְלוּ עַל זֶה".

וְכָל אֶחָד שְׂרוּצָה לְקַחַת חֵלֶק בְּדַרְכּוֹ הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל הַבַּעַל
תְּפִלָּה, חָשׁוּב שִׁיתְחַזֵּק בְּעֲנִינֵי הַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׂכּוֹתָב
מוֹהַר"נ"ת ז"ל: "בְּכָל יוֹם וַיּוֹם אֲנוּ צְרִיכִין לְהַתְחִיל לְהַתְחַזֵּק
וְלְהַתְגַּבֵּר בַּתְּפִלָּה מִחֲדָשׁ כִּי לְגַדְלָתוֹ ית' אֵין חֲקֵר וְהוּא מְחַזֵּק לְבַנּוּ

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יב - מ'בעל-תפלה' (9)

שפּרָה רַבּוּנוּ נַחֲמָן מִבְּרִסְלָב זִיע"א

מתקן להם תפלות שיתפללו על זה, ועתה הזהיר אותם ביותר, כשהלך אל הממנה והגבור לילה עמם לבקש את המלך ואנשיו כנ"ל, שיתפללו על זה תמיד לזכות למצא אותם. וּבֵּא הַבַּעַל־תְּפִלָּה אֶל הַמַּמְנָה וְהַגְּבוּר הַנַּ"ל, וּבִבְדֵּאי הָיָה בִּינֵיהֶם שְׂמִיחָה גְדוֹלָה, שְׂמִחוֹת וּבְכִיּוֹת כַּנַּ"ל, וְהָלְכוּ שְׁלֹשֶׁתָן יַחַד, דְּהֵינּוּ הַמַּמְנָה וְהַגְּבוּר וְהַבַּעַל־תְּפִלָּה וְהַאֲלֻקוֹת הַנַּ"ל, דְּהֵינּוּ הָעֲשִׂירִים גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה הַנַּ"ל (שהם נקראים שם במדינתם אלקים כנ"ל) הָלְכוּ עִמָּהֶם.

וַיִּתְהַלְכוּ בְּאֲשֶׁר יִתְהַלְכוּ, וּבָאוּ לַמְּדִינָה אַחַת. וְהָיוּ שָׁם שׁוֹמְרִים סְבִיב הַמְּדִינָה. וְשָׂאוּ אֶת הַשׁוֹמְרִים עַל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה, וּמֵי הַמֶּלֶךְ שְׂלָכֶם.

הַשִּׁיבוּ הַשׁוֹמְרִים, שְׂבָעַת שְׁהִיָּה הָרוּחַ סְעָרָה הַנַּ"ל, שְׂאֵז נִפְרְדוּ בְּנֵי הָעוֹלָם לְמִינֵיהֶם, כַּנַּ"ל, אֵז בָּחָרוּ לָהֶם בְּנֵי הַמְּדִינָה שְׂלָהֶם, שְׂעָקָר הוּא הַחֲכָמָה, וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם חָכֶם גְּדוֹל לְמֶלֶךְ, וְזֶה מְקֻרֹב מִצְּאוֹ חָכֶם גְּדוֹל, מִפְּלֶג בְּחֲכָמָה מְאֹד מְאֹד, וּמָחַל לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּלוּכָה, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, כִּי אֲצֻלָּם הָיָה הָעָקָר הַחֲכָמָה, וּמֵאַחַר שְׂמִצְּאוֹ חָכֶם מִפְּלֶג כְּזֶה, עַל כֵּן קָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וְאָמְרוּ אֵלָיו הַשְּׁלֵשָׁה הַנַּ"ל (הֵינּוּ הַמַּמְנָה וְהַגְּבוּר וְהַבַּעַל־תְּפִלָּה), שְׁנִירְאִין הַדְּבָרִים, שְׂזָהוּ הַחֲכָם שְׂלָנוּ (דְּהֵינּוּ הַחֲכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל), וּבִקְשׁוּ אִם אֶפְשָׁר לְהַתְּרָאוֹת פָּנִים עִמוֹ; וְהַשִּׁיבוּ לָהֶם, שְׂיִוְדִיעוּ לוֹ וְיִשְׂאֲלוּ אוֹתוֹ. וְהָלְכוּ וְשָׂאוּ, וְנָתַן לָהֶם רְשׁוֹת. וּבָאוּ (אלו השלשה) אֶל הַחֲכָם, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ שֶׁל אוֹתָהּ הַמְּדִינָה, וְהַכִּירוּ זֶה אֶת זֶה, כִּי הַחֲכָם הַזֶּה הָיָה הַחֲכָם שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנַּ"ל, וּבִבְדֵּאי הָיָה שָׁם שְׂמִיחָה גְּדוֹלָה, שְׂמִחוֹת וּבְכִיּוֹת, כַּנַּ"ל, כִּי בָּכוּ אִיךְ זֹכִימִים לְמִצְּאָה אֶת הַמֶּלֶךְ עִם כָּל הַנַּ"ל,

וְשָׂאוּ אֶת הַחֲכָם, אִם אֵינּוּ יוֹדֵעַ מִן הַיָּד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְהַשִּׁיב לָהֶם, שְׂהֵיָד הוּא אֲצֻלוֹ, אִךְ מַעַת שְׂנִתְּפָזְרוּ עַל יְדֵי הָרוּחַ סְעָרָה כַּנַּ"ל, שְׂאֵז נַעְלָם מֵהֶם הַמֶּלֶךְ וְכוּ' כַּנַּ"ל, מֵאֵז הוּא אֵינּוּ

וְהָלַךְ הַמַּמְנָה מִן הַגְּבוּר וְחִזַּר הַמַּמְנָה אֶל הַמְּדִינָה הַנַּ"ל. (וְגַם הַמַּמְנָה הַזֶּה בְּוֹדָי הוֹכִיחַ אוֹתָם עַל דְּרָכָם הָרָעָה, שְׂנִתְּעוּ וּנְבוֹכוּ כְּלִכְךָ בְּתַאֲנוֹת מָמוֹן, אִךְ לֹא הוֹעִיל לָהֶם כָּלֵל, כִּי כָּבֵר נִשְׁקָעוּ בְּזֶה מְאֹד מְאֹד כַּנַּ"ל. רַק מִחֲמַת שְׂכָבֵר הוֹכִיחוּ אוֹתָם הַרְבֵּה, הַבַּעַל־תְּפִלָּה וְגַם הַמַּמְנָה, בְּלִבְלוֹ אוֹתָם, וְהָיוּ אוֹמְרִים: אֲדַרְבָּא, הוֹצִיאֵנוּ בָּא אוֹתָנוּ מִטְּעוּתָנוּ. אִךְ־עַל־פִּי שָׁהִם הָיוּ אוֹחִזִים בְּדַעְתָּם בְּחֻזְקָה וְלֹא הָיוּ רוֹצִים כָּלֵל לְשׁוּב מִטְּעוּתָם הָרָעָה, אִךְ הָיוּ אוֹמְרִים לְמוֹכִיחֵיהֶם הַנַּ"ל: אֲדַרְבָּא, אִם הוּא כְּדַעְתְּכֶם, שְׂאֲנַחְנוּ בְּטַעוֹת וּבְמִבּוֹכָה גְּדוֹלָה, אִם־כֵּן הוֹצִיאֵנוּ בָּא אוֹתָנוּ מִטְּעוּתָנוּ).

וְנָתַן לָהֶם עֲצָה (הֵינּוּ הַמַּמְנָה נָתַן עֲצָה לְבְנֵי הַמְּדִינָה הַנַּ"ל): בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא יוֹדֵעַ הַכַּחַשׁ שֶׁל זֶה הַגְּבוּר, מֵהֵיכָן הוּא מְקַבֵּל כַּחַשׁ גְּבוּרָתוֹ; וְסִפֵּר לָהֶם עֲנִין הַחֲרָב הַנַּ"ל שְׂמִשְׁם מְקַבֵּל הַגְּבוּר כַּחַשׁ גְּבוּרָתוֹ - בְּכֵן גִּלְף אֲנִי וְאַתֶּם אֶל מְקוֹם הַחֲרָב, וְעַל־יְדֵי־זֶה תוֹכְלוּ לְהַתְּגַבֵּר כְּנִגְדּוֹ. וְכֹנֶנֶת הַמַּמְנָה הָיָה, שְׂכְּשִׁיבוֹאוֹ לְשֵׁם יוֹכְלוּ לְשׁוּב וְלִצְאָת עַל־יְדֵי־זֶה מִטְּעוּתָם כַּנַּ"ל (כִּי עַל־יְדֵי אוֹתוֹ הִדְרָף שִׁישׁ לְהַחֲרֵב הַזֹּאת, עַל־יְדֵי־זֶה יְכוּלִים לְהוֹצִיא מִתַּאֲנוֹת מָמוֹן כַּנַּ"ל).

וְקָבְלוּ דְבָרָיו (הֵינּוּ בְנֵי הַמְּדִינָה קָבְלוּ עֲצַת הַמַּמְנָה לִילָף עִמוֹ אֶל הַחֲרָב הַנַּ"ל). וְהָלַךְ הַמַּמְנָה. וּבְנֵי הַמְּדִינָה שְׂלָחוּ עִמוֹ אֶת גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה, שֶׁהֵם אֲצֻלָּם אֲלֻקוֹת (וּבִבְדֵּאי הָיוּ הוֹלְכִים עִם תְּכִשְׁטִי כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁהָיוּ תְלוּיִים עֲלֵיהֶם, כִּי זֶה הָיָה הָעָקָר אֲצֻלָּם) וְהָלְכוּ יַחַד.

וְהוֹדִיעַ הַמַּמְנָה הַדְּבָר הַזֶּה לְהַגְּבוּר: בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִמָּם לְבִקְשׁ מְקוֹם הַחֲרָב, וְכֹנֶנֶתוֹ, אוֹלֵי יִזְכֶּה בְּדַרְךְ הַלּוֹכוֹ לְמִצְּאָה אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו. עֲנָה וְאָמַר הַגְּבוּר: גַּם אֲנִי אֵלֶךְ עִמָּךְ.

וְשָׁנָה הַגְּבוּר עֲצָמוֹ, כִּדִּי שְׂלֵא יְבִינוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים שֶׁהָלְכוּ עִם הַמַּמְנָה שְׂזָהוּ הַגְּבוּר הַנַּ"ל, עַל־כֵּן שָׁנָה עֲצָמוֹ, וְהָלַךְ גַּם־כֵּן עִם הַמַּמְנָה.

וְנִתְּשִׁבוּ, שְׂיִוְדִיעוּ הַדְּבָר לְהַבַּעַל־תְּפִלָּה. וְהוֹדִיעוּ לוֹ. וְאָמַר הַבַּעַל־תְּפִלָּה, שְׂגַם הוּא יֵלֶךְ עִמָּם, וְהָלַךְ אֲלֵיהֶם הַבַּעַל־תְּפִלָּה.

וְצִוָּה הַבַּעַל־תְּפִלָּה לְאֲנָשִׁים שְׂלוֹ שְׂיִתְּפַלְלוּ עַל זֶה שְׂיִצְלִיחַ הַשֵּׁם דְּרָכָם, שְׂיִזְכּוּ לְמִצְּאָה הַמֶּלֶךְ עִם אֲנָשָׁיו הַנַּ"ל, כִּי תָמִיד הָיָה הַבַּעַל־תְּפִלָּה מִתְּפַלֵּל עַל זֶה, וְהָיָה מִצְּוָה לְאֲנָשָׁיו וְהָיָה

רוצה להסתפל כלל בתוך היד, כי היא שיכה רק אל המלך, רק שחקק תבנית היד על אבן, כדי שישתמש בזה קצת לצרף ענינו, אבל בהיד אינו מסתפל כלל.

ודברו עם החכם איך נתגלגל ויבא לכאן, וספר להם, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, הלך באשר הלה, (ובדרך הלוכו עבר על כלם, רק על אלו השלשה, הינו הבעלתפלה והגבור והממנה, לא עבר), עד שמצאו אותו בני המדינה אלו וקבלו אותו למלך כנ"ל, ולעת עתה הוא צריך להנהיג אותם לפי דרכם, כפי דרך חכמתם, עד אשר ברבות הזמן ישיב אותם אל האמת.

ודברו עם החכם אודות בני המדינה, הנ"ל, שנתעו ונבוכו כל-כף בשטות ועבודה זרה של ממון, כנ"ל.

ואמרו: אלמלא לא נתבדרנו ונתפזרנו פי אם בשביל אותה המדינה להחזיר אותם למוטב, היה די לנו בזה, כי נתטפשו ונתעו כל-כף,

פי באמת כל הפתות הנ"ל כלם נתעו ונבוכו, וצריכים לתקנם; להשיבם משטותם, ולהחזירם אל התכלית האמתית, כי אפלו הכת שבחרו להם חכמה לתכלית, גם הם לא השיגו התכלית האמתית, וצריכין תקון ותשובה. כי בחרו בחכמות חיצוניות ואפיקורסית. אך מפל הטעותים הנזכרים לעיל הוא בנקל יותר להשיבם מטעותם ולהחזירם אל האמת,

אבל אלו נתעו בעבודה זרה של ממון ונשקעו בה כל-כף ככל הנ"ל, עד שאי-אפשר להשיבם מזה, כנ"ל. (וגם החכם השיב להם, ששמע גם-כן מהמלך, שמפל התאוות אפשר להוציא אבל מתאוה זו של ממון אי-אפשר להוציא את מי שנפל לתוכה, כי אם עלידי הדרך שיש להחריב הנ"ל). ונתרצה החכם גם-כן לילך עמם, והלכו ארבעתן יחד. וגם אלו האלקות השוטים הנ"ל הלכו עמם גם-כן כנ"ל.

והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן את השומרים על ענין המדינה, ומי המלך שלהם, השיבו, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, אז בחרו להם בני מדינה זו, שהתכלית הוא הדבור וקבלו עליהם דברן, בעל לשון, למלך. אחר-כך מצאו איש אחד, שהיה בעל לשון ומליצה, ודברן מפלג מאד

מאד, וקבלו אותו למלך, כי המלך מחל לו המלוכה, מאחר שהוא בעל לשון כזה.

והבינו אלו הארבעה הנ"ל, שבודאי זה הוא המליץ שלנו (דהינו המליץ של המלך הנ"ל), ובקשו גם-כן אם אפשר להתראות עם המלך הזה, ואמרו, שיודיעו לו ויקבלו רשות. והלכו ושאלו, ונתן להם רשות,

ונכנסו אלו הארבעה אצל המלך של מדינה זו, והוא היה המליץ של המלך, כנ"ל, והפירו זה את זה. והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות, כנ"ל. והלך המליץ עמם גם-כן,

והלכו יותר לבקש אולי ימצאו הנשואים דהינו המלך וכו', כי ראו שה' מצליח דרכם, שהם מוצאים בכל פעם את חבריהם,

ותלו כל זה בזכות הבעלתפלה הפשוט שלהם, שהוא עוסק תמיד להתפלל על זה, ועלידי תפלותיו זכו למצא את חבריהם הנ"ל. והלכו יותר, אולי יזכו למצא גם השאר.

והלכו ובאו למדינה אחת. ושאלו גם כן על ענין המדינה, ומי המלך שלהם. השיבו להם, שהם מן הכת שבחרו להם את השמחה ומשנה לתכלית, וקבלו עליהם איזה שכור אחד, שהוא בשמחה תמיד להיות מלך עליהם.

ואחר-כך מצאו איש אחד, שהיה יושב בתוך ים של יין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא בודאי שכור מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך.

ובקשו גם-כן להתראות פנים עמו, והלכו וקבלו רשות ונכנסו (אלו החמשה חברים הנ"ל) אצל זה המלך. והוא היה האוהב נאמן של המלך, שהיה יושב בתוך הים של יין, שנעשה מדברי התנחומין של המליץ כנ"ל. (ובני המדינה זו סברו שהוא איש שכור גדול, מאחר שיושב בים של יין. וקבלו אותו למלך).

והפירו זה את זה. והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות, כנ"ל. והלך האוהב נאמן עמם גם-כן.

והלך האוהב נאמן עמם גם-כן.

שם _____
טלפון _____
עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"ב (9) - מבעל תפילה

- ט. על איזה מקומות לא עבר החכם?
 על הבעל תפילה והגבור והממונה
 רבינו לא הזכיר על מקום מי עבר
 על המליץ והאוהב נאמן
- י. בשביל איזה ענין היה כדאי שכל אנשי המלך יתפזרו?
 בשביל שימצאו שוב המלך ואנשיו
 בשביל להחזיר למוטב המדינה של עשירות
 שתי התשובות נכונות
- יא. איזה כתות קל יותר להחזירם אל האמת?
 המדינה של עשירות
 כל הכתות חוץ מחכמה
 כל הכתות חוץ מתאוות ממון
- יב. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 לכת של השמחה, והאוהב נאמן היה מלכם
- יג. שאלת זכות: על איזה מקומות לא עבר המליץ?
 על הבעל תפילה והגבור והממונה
 רבינו לא הזכיר על מקום מי עבר
 על החכם והאוהב נאמן
- יד. בזכות מי תלו, זה שנמצאו אנשי המלך?
 בזכות הגבור
 בזכות הממונה
 בזכות הבעל תפילה שהתפלל תמיד ע"ז
- טו. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 לכת של הדיבור, והמליץ היה מלכם
 לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- טז. שאלת זכות: כמה אנשי המלך הלכו ביחד?
 חמישה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, האוהב-נאמן.
 ששה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, המליץ, האוהב-נאמן.
 שבעה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, המלך, המליץ, האוהב-נאמן.

- א. מה אמרו המדינה של עשירות לממונה כשהוכיח אותם?
 עזבו אותנו לנפשינו
 אדרבה, הוציאו נא אותנו מטעותינו
 אנו משליכים את הכסף והזהב
- ב. איזה עצה נתן להם הממונה?
 שנלך ביחד אל מקום היד של החכם
 שנלך ביחד אל מקום הקשת של הגבור
 שנלך ביחד אל מקום החרב
- ג. את מי שלחו בני המדינה עם הממונה?
 גדולי המדינה (שהם אצלם אלקות)
 קטני המדינה (שנקראים בשם חיות)
 אנשים פשוטים
- ד. שאלת זכות: מה היה כוונת הממונה כשהלך דברק של החרב?
 שיוכלו (המדינה של עשירות) לשוב, ולצאת עם ידו כה מטעותם
 שיוכלו לזכות את המלך ואנשיו
 שתי התשובות נכונות
- ה. האם גדולי המדינה של עשירות הבינו שגם הגבור הולך עמהם?
 בוודאי
 רק אחד מהם הבין
 לא הבינו
- ו. מה עשה הבעל תפילה כשהם הלכו?
 נשאר במקומו להתפלל
 חזר מחוץ לשוב
 הלך עמהם
- ז. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- ח. למה החכם לא רצה להסתכל על היד?
 כי היה שרוי בצער מהרוח סערה
 כי היא שייכת רק למלך
 כי לא היה ברשותו היד

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכוונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך